

”Οχι Καλένδες! ”Οχι Χειμερινό Ήλιοστάσιο!

”Οχι Χρόνια Πολλά & Καλά!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ! ΔΟΞΑΣΑΤΕ!

Περπατούσα σέ έναν δρόμο χαζεύοντας τό πλήθος καί τίς βιτρίνες. Αυτό πού μου ἔκανε τή μεγαλύτερη ἐντύπωση ἦταν ὅτι οἱ διαβάτες, ὅταν διασταυρώνονταν, ἀπέφευγαν νά κοιτάξουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί, μάλιστα, ἀπέστρεφαν ἐλαφρά τό κεφάλι ἀπό ὅποιον περνοῦσε δίπλα τους, σάν ἡ παρουσία του νά τούς ἦταν ἐνοχλητική. Ἀκόμα κι οἱ καταστηματαρχες -ἢ οἱ ὑπάλληλοι- ἔρριχναν ἕνα βιαστικό καί δυσαρεστημένο βλέμμα σέ ὅποιον ὑποψήφιο πελάτη κοντοστεκόταν στό κατώφλι τους, λές καί παρακαλοῦσαν νά μήν μπεῖ μέσα...

Μιά παρέα νεαρῶν -τρία κορίτσια κι ἕνα ἀγόρι- κατέβαιναν μπουλουκιδόν στό πεζοδρόμιο, ἐπελαύνοντας μέ τέτοια ὄρμη, πού θά τήν ζήλευαν καί οἱ Μύριοι, στήν περίφημη Κάθοδό τους. (Ἄραγε, ἂν τούς σταματοῦσα καί τούς ἔλεγα ὅτι μου ἔφεραν στό νοῦ τήν «**Κάθοδο τῶν Μυρίων**», θά ἔξεραν γιά ποιό πράγμα τούς μιλάω;) Τό ἀγόρι μιλοῦσε στό τηλέφωνο μέ φωνή τόσο δυνατή, πού ἀντηχοῦσε σέ ὅλο τό δρόμο. Ἄν ἦταν καλοκαῖρι, θά μπορούσε νά πουλάει καρπούζια σέ φορτηγάκι καί οἱ ὑποψήφιοι πελάτες θά τόν ἀκουγαν ἀκόμα καί στό τελευταῖο ρετιρέ, χωρίς νά τοῦ χρειάζεται μεγάλφωνο. Εἶχε τόν συνομιλητή του σέ ἀνοιχτή ἀκρόαση, καί οἱ κοπέλες συμμετεῖχαν στή συζήτηση, χαχανίζοντας ξεκαρδισμένες. Κανόνιζαν νά συναντηθοῦν κάπου, μέ τούς ὑπόλοιπους τῆς παρέας. Κάθε δύο μέ τρεῖς λέξεις στόλιζαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί ὅλοι ὅλους μέ τέτοια “εὐγενικά χαϊδευτικά”, πού δέν μπορῶ νά σᾶς τά μεταφέρω, γιατί θά μέ κόψει ἡ λογοκρισία. Ἡ φράση μιᾶς κοπέλας, ὅμως, μου ἔμεινε στό μυαλό: “**Μήν εἶσαι... (χαϊδευτικό)... ρέ καί χαλάσεις τήν παρέα! Θά μπουῦμε σέ γιορτινό mood!**”(!)

Παραμέρισα νά περάσει τό ἀγγλομαθές μπουλούκι καί στάθηκα μπροστά στήν πρώτη βιτρίνα πού βρέθηκε. Πολυκατάστημα, ὅπου εὕρισκες ὅ,τι ἐπιθυμοῦσες. Ροῦχα, παπούτσια, καλλυντικά, ἀρώματα, κοσμήματα, ἀξεσουάρ, εἶδη σπιτιοῦ, δῶρα, ὅ,τι τραβάει ἡ ψυχή σου, γιά νά μπεῖ σέ ...γιορτινό mood! Καί στολισμένα σέ ...γιορτινό mood! Μέ ψεύτικα φῶτα, ψεύτικα χιόνια, ψεύτικα χρυσάφια, ψεύτικες μπάλες, ψεύτικο...mood!

Καί σκέφτηκα μέ καθόλου γιορτινή θλίψη: “Ὅλα καλά. Τά φῶτα καί τά δέντρα καί τά χριστουγεννιάτικα τραγουδάκια καί τά καμπανάκια κι οἱ κορδέλλες. Καλά καί τά χιονισμένα παραμύθια τοῦ Βορρᾶ, μέ τά ξωτικά καί τίς νεράιδες καί τίς βασίλισσες τοῦ χιονιοῦ καί τά μυθικά πλάσματα, τά κρυμμένα στήν ὁμίχλη. Ὅλα καλά καί ἀτμοσφαιρικά καί σέ γιορτινό ... mood! Ὅμως, ἐκεῖνο τό Παραμύθι, πού δέν ἦταν παραμύθι, ἀλλά πραγμα-

तिकότητα, για μιὰ Μεγάλη Ἐκκλησιά μέ χίλιες καμπάνες καί χίλιους ψάλτες, πού βροντοφώναζαν: «**Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστός ἐπί γῆς ὑψώθητε...**»! Κι ἔλεγαν ἀκόμα: «**Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καί ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί ὅτι δεδόξασται**». Καί τότε ἡ φωνή τους καί οἱ καμπάνες συντάραζαν «πᾶσαν» τήν οἰκουμένη καί πάντας τούς λαούς, γιατί... «**δεδόξασται**»!...

Τώρα οἱ λαοί ἀντάλλαξαν τούς ἀγγέλους μέ τά ξωτικά. Τό φῶς τοῦ Ἄστέρα μέ τά φωτάκια σέ γιρλάντες. Τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, μέ τό χειμερινό ἡλιοστάσιο. Τούς ψάλτες, μέ τούς δρυϊδες. Ξέχασαν οἱ λαοί ὅτι ἔχουν ἤδη περάσει ἀπό τό σκοτάδι καί τήν ἀπόγνωση καί βγῆκαν στό Φῶς. Νοστάλησαν ξανά τό σκοτάδι καί τό ...mood του. Καί λένε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔκλεψε ἀπό αὐτούς τίς γιορτές τους, γιατί ξέχασαν ὅτι αὐτοί γύρισαν πίσω, τότε πού οἱ λαοί, ἔστω καί στό σκοτάδι τους, ἀτένιζαν τήν ἐλπίδα μπροστά τους. Δέν τήν γνώριζαν, ἀλλά ὁ σπόρος της ὑπῆρχε σάν ἀνάμνηση, σάν σκιά, σάν παραμῦθι, πού κάποτε θά γινόταν πραγματικότητα!

Στό δικό μας λαό, ὅμως, γιά κάποιους, ἴσως λίγους, ἴσως καί πολλούς, οἱ καμπάνες τῆς Μεγάλης Ἐκκλησιᾶς ἄν σωπάσεις κι ἀκούσεις προσεχτικά μέσα σου, ἀντηχοῦν ἀκόμα. Ὁ δικός μας λαός, ἀκόμα καί στήν εἰδωλολατρεία, ἄκουγε τόν ἦχο ἀπό τά σφυριά πού σφυρηλατοῦσαν τίς χρυσές καμπάνες, μέσα στήν ὁμίχλη τοῦ χρόνου πού θά ἐρχόταν. Καί ἡ ἠχώ τους δέν ἔχει σωπάσει οὔτε τώρα, κι ἄς μὴν τήν ἀκούει ἡ οἰκουμένη.

Κι ἐμεῖς, αὐτά τά Χριστούγεννα, στή γιορτή μας, πού θά γίνει γιά δευτέρα χρονιά διαδικτυακά, σκεφτήκαμε νά σᾶς βάλουμε, ὄχι σέ ...γιορτινό mood, ἀλλά νά σᾶς πάρουμε μαζί μας σέ ἓνα νοσταλγικό ταξίδι καί νά σᾶς θυμίσουμε μιὰ ἐποχή ἀθωότητος τοῦ λαοῦ μας. Ὅταν ὁ ἦχος ἀπό τίς καμπάνες μιλοῦσε στίς ψυχές μας καί ἦταν καλόδεχτος μέσα στά σπίτια μας, ὄχι μόνο τά Χριστούγεννα, ἀλλά ὀλόκληρο τό χρόνο.

Θά σᾶς θυμίσουμε λίγο ἀπό τό ἔργο ἑνός ξεχασμένου λογοτέχνη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπό τούς μεγάλους καί γνήσιους καί πολυτάλαντους λογοτέχνες τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ μας. Θά σᾶς θυμίσουμε τόν **Παῦλο Νιρβᾶνα**.

Ἐλᾶτε μαζί μας, τήν τελευταία ἐβδομάδα πρὶν ἀπό τά Χριστούγεννα, κάθε ἀπόγευμα, ἀπό τήν **Κυριακή 19 Δεκεμβρίου**, μέχρι τήν παραμονή, **Παρασκευή 24 Δεκεμβρίου**, **στίς 7.00 τό ἀπόγευμα**, στό κανάλι τῶν **Ἐκδόσεων ΥΠΑΚΟΗ**, στό **YouTube** καί στό **www. ypakoh.gr**.

Γιατί, ὅπως κι ἄν ζεῖ ὁ κόσμος, ἐμεῖς θά σᾶς θυμίσουμε κάτι πού ἔγραψε κάποτε ἓνας σοφός συγγραφέας: «**Τό μόνο πού ἐμεῖς ἔχουμε νά ἀποφασίσουμε, εἶναι τό πῶς θά ἀξιοποιήσουμε τό χρόνο πού μᾶς δίνεται**».

Ἄρα, ἡ ἐπιλογή τῆς ζωῆς μας εἶναι δική μας, ὅπως καί ἡ ἐπιλογή τοῦ ποῦ θέλουμε νά ἀνήκουμε.

Καλά Χριστούγεννα σέ ὅλους σας!

Νινέττα Βολουδάκη